

Страхът да не ни се случи нещо може да ни разболее и да ни смути много преди това действително да се случи. Много пъти се разболяваме, губим радостта и животът ни става черен и нещастен, но не заради самия проблем, а заради нашия помисъл. Страхуваме се, страхуваме се преди да се случи нещо и това ни разболява. Нещо става с нас хората, не знам как да го обясня, и винаги намираме нещо, за което да се притесняваме. Винаги намираме нещо, за което да изпаднем в меланхолия. Бог ти решава един проблем и не след дълго намираш нов проблем. Не знам какво става, не съм виждал човек в живота, който да каже: аз съм щастлив и всичко върви добре! Не съм виждал човек, чийто проблем да се е реши, и не след дълго, след месец той да не намери нещо ново, за което да се притеснява. Не мога да си го обясня. Живея го вкъщи, не говоря за непознати, а за моите родители. Когато майка ми беше по-млада, тя казваше: ако стане еди-какво си вкъщи, всички ще се успокоят и ще са щастливи. Ставаше това, което искаше, но след това намираше ново притеснение. След това баща ми казваше: ако взема пенсия, ще съм щастлив. Той се пенсионира и сега има нови притеснения, намира нови проблеми. Кога най-накрая ще се успокои човек и да каже, че животът е хубав! Отговорът е, че той никога няма да намери мира. Защо? Защото винаги ще се появява нещо ново в нашия живот.

Трябва да се научим да живеем, балансирайки скръбта с радостта. Животът не е едностранен, не е само тишина, светлина и щастие, а има и болка. Някой ми каза: защо Бог ми стори това?, а аз му казах: не го стори на тебе, а такъв е животът на всички хора. Не знам дали сте виждали някой, който е напълно щастлив през всичките години от своя живот. Всички ще минат през някакво притеснение и болка. Коя е тайната? Да се научим да бъдем хладнокръвни и подготвени. Вълната е отшумяла и е настъпило затишие, но колко ще продължи това? Пет дена, една седмица, една година? Ще дойде нова буря. Това е мъдростта. Виждал съм единствено някои баби и дядовци, които по някакъв начин са узрели от живота, от множеството удари, които са получили в живота, от многото вълни, които са посрещнали, те са зрели хора и казват: детето ми, и в радостта прославям Бога, но утре пак съм готов да гръмне някоя бомба, готов съм да чуя пак нещо неприятно. Тези хора знаят как да живеят, а нас, по-младите, ни обхваща паника и не можем да се насладим на радостта, нито на скръбта да погледнем хладнокръвно, а си падаме по крайностите. Една жена ми каза: отче, не мога да се омъжа. На 35 години съм и не мога да се омъжа. Аз ѝ казах- ще се ожениш, детенцето

ми! Не, няма! Животът ми няма да върви добре! Откъде знаеш? Помисълът ти го казва. Ще се ожениш, обещавам ти го! Казах й го без да зная и за щастие тя се ожени. На 38 години се ожени. Попитах я: сега радваш ли се? Изключително много, отче! Това очаквах! Слава Богу, да утихнеш ти, да утихнем и ние! Но след една година отново тревоги, отново телефони, отново рев, и пак казваше: в живота ми няма радост. Защо, бре, детето ми? Нали се ожени? Да, но къде е детето? Ще родиш дете. Църквата ни утешава и дава надежда. След година и половина тя роди. Попитах я: сега успокои ли се? Сега, отче, няма за какво друго да моля Бога! Прославям Го и ще се успокоя! След няколко месеца отново телефони, пак рев, пак тревога: отче, детето още не говори, водим го на лекар, не изговаря думички! И да не разтягам локуми, майката, т.е. жената, а и мъжът, откакто се помни, намира неща, с които да се занимава: детето да свърши училище, да изкара казармата, да се ожени, да роди, да имам внуче, и докато склопиш очи, в живота си винаги ще имаш нещо, с което да се занимаваш. Този, който от вас очаква, че в живота си няма да се притеснява за нищо, мами себе си. Изключено е. Имаш пари? Имаш стрес. Какво ще стане с парите, как да ги вложа, какво става на борсата, какво става в Европа, какво става в Америка? Нямаш пари –имаш стрес да ги придобиеш, завиждаш на тези, които имат и се чувстваш зле. Дори богатият не е щастлив, въпреки че има всичко, нито бедният е доволен с малкото, а всички искат нещо по-различно от това, което имат. Не сме доволни в този живот, този свят не ни изпълва и животът ни изглежда безрадостен и труден. Нещата обаче не са точно така. Вие какво мислите, защо не сме доволни от нищо? Отговорът, който един монах дал на Казандзакис, когато отишъл на Света Гора, ме докосна. Той го попитал: как ти се вижда нашият манастир? Манастира Дионисиу. Казандзакис отговорил: много е тесен, много е затворен, потиска ме душевно. Монахът отвърнал: не е виновен манастирът, а нашият свят е малък и не ни побира. Нашата душа не се насища с малкото, а иска многото, иска постоянното, което да не свършва, но не го намираш - казва - нито в манастира, нито в целия свят. Това е причината, поради която душата на човека иска абсолютното, иска безкрайното, иска никога да не умира. Една жена се омъжила и написала в дневника си – колко го обичам! Но дали винаги ще го имам? И това „винаги“ колко продължава? 60 години? 70 години? Да, ще го имаш докато си жива, но след това? Ще се разделите един ден. Не искам да се разделяме. Ще умрем. Не искам да умра. Защо да се лиша някога от това, което обичам? Независимо дали това е човек или някакво състояние, искам винаги да бъда с него.

Когато децата излизат навън, не ги питай в колко ще се приберат, това е най-лошият въпрос, защото им разваляш настроението. Те казват: искам да изляза да се забавлявам. В колко ще се върнеш? Остави ме! В колко ще се върна. . . Защото му напомняш, че има край, забавлението има край, утре си на училище, имаш работа, имаш разходи, задължения, а детето жадува да не се върне бързо, защото иска постоянно да се радва. Затова не се радваме в този живот. Но ако можехме да благодарим за нещата, които Бог ни дава, щяхме да имаме голяма сила и издръжливост и да бъдем щастливи дълго време. С благодарност обаче. Тази радост, която Бог ти дава в живота, макар и на дози, малко днес, малко след месец, малко след пет месеца, задръж я, за да те напоява и да не я забравиш лесно. Това е една тайна, за да напомниш на себе си, че не

си изоставен на тази земя. Ако ви кажа да си припомните нещо, което Бог е направил за вас, дал ви е някакъв дар, ще видите, че имате много такива подаръци. Разбира се, забравихме всички тях, защото гледаме по-нататък, новите неща. Забравихме старите. Когато станах свещеник, казах: колко хубаво нещо, най-хубавото нещо! Боже мой, сега за нищо друго няма да Те моля! Но оттогава моля за все по-нови и нови неща. Но ако се наслаждавах и радвах на това, което Бог ми е дал, щях да бъда благодарен и животът ми щеше да бъде хубав. Щях да забравя трудностите, които идват сред щастието от предишния дар. Но когато не се насладиш на дадено нещо, тогава лесно го забравяш още при първото изкушение.

Днес плачеш за нещо, а утре ти самият ще кажеш: отмина! Днес си така, утре няма да си така. Затова е важно да повярваш, че в живота няма само болка. Ще изпитваш болка и ще се смеееш едновременно в този живот. Днес плачеш, след три месеца няма да плачеш, нещата няма да бъдат така, Бог ти приготвя дарове, които сега не си представяш. Вярваш ли в това? Тук е въпросът. Вярваш ли, че Бог не е приключил с теб, а има и други неща, които може да ти даде? Ако имате тази вяра дълбоко във вас, ще видите, че ще напредвате в живота. Ако имаме положителен и бодър дух, животът ни ще бъде много ценен и радостен сред проблемите и така ще му се наслаждаваме. Живей радостта на момента, на днешния ден. Някои очакват много велики неща и губят малките. Обядвахте ли днес? Има ли някой много гладен сега? Всички обядвахме. Слава Богу! Утре не знаем какво ще стане. Сега боли ли те стомах, глава, зъб? Не, добре съм. Слава Богу, днес съм здрав! Утре може да имам проблем, може да имам някакво притеснение. Остави го тогава да дойде. Остави да изпиташ болка, когато те заболи, да заплачеш, когато дойде трудният час, а не плачи отсега с твоите страхове. Много хора казват: страхувах се, че ще мина през нещо, но накрая не се случи. Но се страхувах, че ще мина през него. *Ще видиш, на детето ми ще му се случи еди-какво си!* и нищо не му се случи. Нашите помисли могат да ни подлудят. Мислите ни разболяват. Затова нека вложим светли помисли в нашия ум, да четем Евангелието и оттам да черпим надежда и кураж и да казваме: Бог няма да ме остави! Умът ми няма да гледа всичко в черно. Животът не е черен, а ще дойде нещо по-добро!

Живей радостта на днешния ден и знай, че утре Бог ще ти даде и по-горчива чаша, но пак ще дойде по-сладката. Тези от вас, които сте чели житието на св. Андрей, юродив заради Христа, помнете, че Бог му дал да вкуси голяма сладост в устата си и той забравил всички свои проблеми, а след това му дал и голяма горчилка в устата му и му казал- такъв ще бъде животът ти! И едното и другото. Животът не е едноизмерен, т.е. няма нито само радост, нито само скърби и притеснения.

Прочети един книга или изгледай един филм с жена си, с мъжа си, с децата си, върви на разходка, на св. Литургия, на Вечерня. Всичко това преобразява ли те в душата ти?

Има много голямо значение. Някой ми каза: ти си поп! И какво да правя? – казах – само по себе си това нищо не означава. Друг ми каза: говориш хубави работи. И какво от това, ако вътрешно не се преобразяваш? Вие преобразявате ли се вътрешно? За да не бъде лишен от радост твой живот, трябва да се промени твоята душа, а не само промяна на думи. Някой ми каза: аз, отче, ходя на Света Гора и познавам следните старци. И започва да изброява. Ходих в Йерусалим 16 пъти! И при еди-кой си старец, при еди-кой си друг старец, а в себе си казах: и ти си като мене! Само повърхност. И какво стана, като познаваш еди-кой си старец? Какво? Ако попитам жена ти, тя какво ще ми каже за теб? Това е въпросът- дали тя ще ми каже: мъжът ми се върна от Света Гора като ангел! Това е. Промяната, за да не останеш без радост в живота, е вътре в теб. Църквата иска да те промени вътрешно, а ние обикновено променяме външната страна. Витрина и външни неща. Играта се играе, когато се затвори вратата на дома и Бог ни гледа въкъщи какво правим, как говорим, как се държим или как ставаме хладни и се хулим. Там ще направиш твоя живот красив или нещастен. Много деца казват това за своите родители: моите родители говорят много, но въкъщи не е така, както го говорят. Едно говорят, а друго правят. Майка ми ходи на църква, но когато се върне, не е радостна и спокойна, а ни разстройва и задушаваш чрез своето поведение. Постоянно се кара: *поправи си, пострижи се, направи това, облечи се по друг начин, защо си така, защо не правиш това!* Това - казва детето - не е Христов живот, който да ме направи щастлив

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}